

Sygn. akt IXKa 407/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Sędziowie - **SSO Mirosław Wiśniewski**

- **SSO Barbara Plewińska**

Protokolant - **stażysta Marzena Chojnacka**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Barbary Dryzner,**

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2015r.,

sprawy **J. M.** oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę oskarżonego J. M.** od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 07 kwietnia 2015r., sygn. akt IIK 180/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. ustala, iż stan nietrzeźwości przypisany w punkcie „I” wyroku wynosi 0,9 promila;

b. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w punkcie „III” wyroku, skraca do 2 (dwóch) lat;

II. **w pozostałym zakresie** utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. **zasądza** od J. M. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) kwotę 180zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IXKa 407/15

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że w dniu 22 listopada 2013r. o godzinie 8.25 w G. województwo (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny, tj. samochód ciężarowy marki (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając o godz. 10.28 1,22 mg/l, o godz. 10.30 1,23 mg/l, o godz. 11.00 – 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu -

- **tj. o czyn z art. 178a§1 kk;**

Sąd Rejonowy w Grudziądzu na mocy wyroku z dnia 07 kwietnia 2015r., sygn. akt IIK 180/14:

I. Oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że o godzinie 8.25 stan jego nietrzeźwości wynosił 2,9 promila, tj. przestępstwa z art. 178a§1 kk i za czyn ten na mocy powyższego przepisu skazał go na karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2(dwóch) lat próby,

III. Na mocy art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3(trzech) lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 listopada 2013r.

IV. Na mocy art. 49§2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500(pięćset) złotych,

V. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążył go częściowo poniesionymi wydatkami postępowania w kwocie 90zł, natomiast zwolnił go od ponoszenia pozostałych wydatków poniesionych w sprawie, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości na korzyść J. M..

Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, a o godz. 8,25 stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego wynosiło 2,9 promila, bowiem nie pozwala na poczynienie takich ustaleń zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności ustaleniom takim przeczą opinie biegłych: z dziedziny informatyki i technik telekomunikacyjnych, z dziedziny technik wizualnych i analizy monitoringu oraz z zakresu medycyny sądowej.

Formułując tego rodzaju zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Wniesiona w niniejszej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego, który kwestionował ocenę dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne odnośnie samego sprawstwa J. M. w zakresie przypisanego mu czynu była co do zasady pozbawiona słuszności.

Natomiast słuszny był zarzut, że Sąd Rejonowy niezasadnie ustalił, iż oskarżony o godz. 8.25 był w stanie nietrzeźwości rzędu 2,9 promila. W tym zakresie zaskarżony wyrok został zmieniony i Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony o godzinie 8.25 był w stanie nietrzeźwości o stężeniu alkoholu w organizmie 0,9 promila, a w konsekwencji stosując regułę art. 4§1 kk skrócił orzeczony środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2 lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do obrazy jakichkolwiek przepisów prawa procesowego.

Analiza sposobu procedowania Sądu Rejonowego, a także analiza treści zaskarżonego wyroku oraz lektura uzasadnienia nie uzasadnia przekonania, aby przeprowadzone postępowanie było dotknięte wadami o jakich mowa w art. 438 pkt 2 i 3 kpk, poza wyżej wskazaną okolicznością dotyczącą ustalenia stanu nietrzeźwości w momencie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, gromadząc kompletny materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd Rejonowy rozważył, poza jedną, wszystkie okoliczności sprawy zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk oraz swoją ocenę uzasadnił, czyniąc zadość wymaganiom stawianym przez art. 424§1 kpk. Sąd I Instancji wykorzystał wszystkie osobowe źródła dowodowe jak i zebrał niezbędne dokumenty. Relacje wszystkich świadków, wyjaśnienia oskarżonego oraz zebrane w sprawie dowody z dokumentów poddane zostały wyczerpującej analizie. Sąd Rejonowy w sposób jasny i przekonujący nie tylko wskazał, które dowody uznał za wiarygodne, a które za niewiarygodne, ale i stanowisko swoje w tej mierze umotywował. Ocena ta co do istoty sprawy, to jest prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w stanie

nietrzeźwości, nie przekraczała granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 7 kpk aczkolwiek, jak słusznie wskazuje skarżący, dotknięta była wadą co do wspomnianej wyżej błędnie ustalonej przez Sąd Rejonowy okoliczności odnośnie wartości stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego o godzinie 8,25, to jest w czasie słusznie przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy czynu.

Brak jest też podstaw do uwzględnienia ewentualnego zarzutu obrazy art. 5§2 kpk. Dla oceny czy nie został naruszony zawarty w tym przepisie zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W sytuacji zatem, gdy określone ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego nie wynika, aby ten Sąd powziął nieusuwalne wątpliwości faktyczne i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Brak jest też uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że powinien był powziąć takie wątpliwości. Ustalenia stanu faktycznego (raz jeszcze należy podkreślić co do faktu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości) zostały przez ten Sąd poczynione po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, zaś ocena dowodów dokonana bez przekroczenia granic zasady swobodnej ich oceny została uargumentowana w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Odnosząc się do postawionego w środku odwoławczym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, należy zwrócić uwagę, iż konieczną przesłanką jego skuteczności jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków przyjętych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Niezbędne jest ponadto wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. By uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za słuszny, nie wystarczy możliwość prowadzenia polemiki z zawartymi w uzasadnieniu orzeczenia ustaleniami Sądu ani możliwość przeciwstawienia tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6.10.2000 r., II AKa 138/00, Prok.i Pr. 2002/1/28).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w toku należycie przeprowadzonego postępowania dowodowego o ile prawidłowo ustalił stan faktyczny odnośnie prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości, w oparciu o właściwie, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przeprowadzoną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, o tyle nie ustrzegł się wspomnianego wyżej błędu. W uzasadnieniu Sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wyjaśnił, dlaczego i w jakim zakresie nie mógł dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Ponadto Sąd I instancji umotywował, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę. Przedstawioną argumentację co do przebiegu zdarzenia należy podzielić,- poza wspomnianym ustaleniem stanu nietrzeźwości oskarżonego.

Sąd Rejonowy podkreśla wartość dowodową zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Akcentuje ich obiektywizm i brak po ich stronie jakichkolwiek wątpliwości co do wiarygodności ich zeznań. Argumentację tę należy w pełni podzielić. Jest to tym bardziej wniosek zasadny gdy weźmie się pod uwagę, co również słusznie podkreśla Sąd Rejonowy, że te źródła dowodowe uzupełnione są o całkowicie bezstronne dowody z dokumentów. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w oparciu o te dowody, a także w oparciu o prawidłową analizę zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki prawidłowo ustalił winę J. M.. Nie ma potrzeby, aby tę argumentację powtarzać, a wystarczy się do niej w pełni odwołać.

Należy natomiast podzielić zarzut skarżącego co do faktu, że ustalenie, iż oskarżony o godzinie 8,25, a więc w momencie popełnienia przypisanego mu czynu, był w stanie nietrzeźwości rzędu 2,9 promila jest ustaleniem rzeczywiście dowolnym, dokonany z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów. Słusznie wskazuje obrońca na wątpliwości wynikające w tym zakresie z opinii biegłych wymienionych w apelacji, które nie pozwalają w sposób jednoznaczny na poczynienie takiego właśnie ustalenia. Natomiast, zdaniem Sądu Okręgowego w sposób nie budzący

wątpliwości należy przyjąć, że oskarżony o godzinie 8,25, a więc w czasie gdy prowadził pojazd, był w stanie nietrzeźwości i to o wartości 0,9 promila alkoholu. Fakt taki bowiem wprost i jednoznacznie wynika z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, to jest nie tylko oświadczenia oskarżonego, które złożone zostało w protokole z przebiegu badania stanu nietrzeźwości urządzeniem elektronicznym, w którym wskazał, że około godziny 7,20 wypił 1 litr piwa (k. 2-3 akt), ale również z zeznań przesłuchanych na tę okoliczność świadków – funkcjonariuszy Policji (k. 51v, 92, 188v akt) i w końcu z niekwestionowanej uzupełniającej opinii kiedy biegły stwierdza, że w sytuacji gdyby przyjąć, że oskarżony jedynie o godzinie około 7,20 wypił litr piwa to o godzinie 8,25 byłby w stanie nietrzeźwości rzędu 0,9 promila alkoholu (k. 189 akt). Dowodom tym należy w pełni dać wiarę bowiem nie ma podstaw do ich podważenia, czego oczekiwaliby skarżący. Biegły natomiast w swoich opiniach wskazał także, iż gdyby oskarżony spożywał alkohol, to jest wódkę i piwo jedynie przed godziną 8,25 to o tej godzinie byłby on w stanie nietrzeźwości rzędu 0,3 promila alkoholu wyższej niż wynika to z protokołu badania urządzeniem Alcometr A2. Jednocześnie biegły w ustnej opinii uzupełniającej wprost wskazał, że w realiach sprawy możliwe są 3 wersje, to jest, że oskarżony spożył alkohol (wódkę i piwo) w całości przed godziną 8,25, w całości po godzinie 8,25, jak i w części przed i po tej godzinie (k.109v akt). W tej sytuacji jedynym słusznym rozwiązaniem jest przyjęcie, zgodnie z tym co powiedział oskarżony w trakcie badania urządzeniem Alcometr 2, że o godzinie 7,20 wypił litr piwa, a o godzinie 8,25 tym samym był w stanie nietrzeźwości 0,9 promila.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego tym samym nie budzi kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego.

Zastrzeżeń nie budziło również orzeczenie o karze. Sąd Rejonowy uzasadnił swoje stanowisko w kwestii wymierzonej oskarżonemu kary i środków karnych wskazując na występujące w sprawie okoliczności łagodzące oraz obciążające determinujące taki a nie inny ich wymiar. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji odnośnie ukształtowanego rodzaju wymierzonej kary i środków karnych z jednoczesną korektą rozmiaru orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z 3 do 2 lat i pozostawieniem w mocy orzeczonego świadczenia pieniężnego, stosując wskazaną na wstępie zasadę art. 4§1 kk, także w odniesieniu do orzeczonego świadczenia pieniężnego, bowiem czyn popełniony został w dniu 22 listopada 2013r., a więc w czasie obowiązującego wówczas stanu prawnego, a poprzedni stan prawny jako korzystniejszy dla oskarżonego (możliwość orzeczenia krótszego niż 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów) musi być stosowany w całości tak w odniesieniu do zakazu prowadzenia pojazdów jak i świadczenia pieniężnego.

Biorąc pod uwagę te okoliczności nie sposób było uznać, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i orzeczone środki karne, które przecież ukształtowane zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, cechują się rażącą surowością. Zasadnie przy tym należy przyjąć, że w wypadku oskarżonego brak było podstaw do wymierzenia mu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny. W istocie bowiem dotychczasowa postawa oskarżonego, który nie był dotychczas karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia pozwalający w pełni na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Analizując orzeczenie o karze i środkach karnych wymierzonych oskarżonemu Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż są one adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, stopnia jego zawinienia, a przy tym konieczne są do spełnienia celów i funkcji wychowawczych.

Występujące w sprawie okoliczności oraz fakt, iż w sprawie możliwym było orzeczenie kary nawet do 2 lat pozbawienia wolności, nie pozwalały uznać, iż wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd odwoławczy rozpoznający niniejszą sprawę przyjął w ślad za Sądem Rejonowym, że kara w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz orzeczone wobec J. M. środki karne (po korekcie dokonanej przez Sąd odwoławczy) są adekwatne do okoliczności i wagi czynu popełnionego przez oskarżonego oraz, że orzeczenie ich w niższym wymiarze mogłoby okazać się zbyt łagodne. Kara

i środki karne orzeczone w tym wymiarze są również jak najbardziej współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, powinny spełnić również wymogi w zakresie prewencji generalnej.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Oceniając sytuację majątkową oskarżonego sąd odwoławczy nie doszukał się podstaw uzasadniających przekonanie, że uiszczenie kosztów sądowych postępowania odwoławczego byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.), sąd zasądził od oskarżonego J. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180zł. tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.